

Série X, čís. 4

**BOHEM PŘIPRAVENÉ
MÍSTO BOHOSLUŽBY
(uctívání)**

(God's Provided Place of Worship)

KÁZÁNO DNE 25. DUBNA 1965 V LOS ANGELES

Na okamžik skloníme své hlavy. Drahý nebeský Otče, považujeme to skutečně za velkou výsadu, že jsme dnes v Los Angeles, mezi těmito věřícími, mezi těmi vyvolenými, mezi dětmi Božími, které byly ze světa vyvolány a odděleny. Toto je mocná hodina, v níž žijeme, neboť každý čas očekáváme objevení se našeho milovaného Pána Ježíše. Děkujeme Ti ve svých srdcích za víru, že přijde v naši generaci. Vyhlížíme Ho dnes. Jestliže nepřijde dnes a my zde ještě zítra budeme, pak na Něho budeme zítra čekat.

Drahý Bože, modlíme se, aby toto bylo zvláštní shromáždění. Kéž je to čas, v němž lze zaznamenat v Církvi takový pokrok, aby stál i v Tvých knihách na věčnosti. Požehnej i to nejslabší úsilí, jež podnikáme. Poznáváme, že jsme lidé, kteří bez Tebe docela selhávají. Proto Tě potřebujeme, Pane, abychom mohli dělat dále. Nechceme to k své vlastní cti; chceme to k Tvojí cti. Neboť je to žádost našeho srdce viděti Ježíše oslaveného v Jeho lidu, aby jeho víra byla posílena dnes, kdy boj je tak tvrdý. Přišli jsme, abychom byli nanovo osvěženi, znovu oživeni a občerstveni. Modlíme se za to, abys nám poskytl tyto všechny věci, neboť o to prosíme ve jménu Ježíše. Amen. Můžete si sednout.

Bratře Shakariane, sestro Waytt, a vy všichni přátelé v našem Pánu Ježíši Kristu, velmi si toho vážím, že mám tu příležitost opět být v Los Angeles a kázat o tomto obdivuhodném Ježíši. My všichni jsme dnes zde, abychom se víc o Něm dověděli.

(Někdo mluví s br. Branhamem ohledně mikrofonů – překlad br. F.) Ano, je to komplikovaná záležitost. Zdá se, že tento zde nefunguje. Tak to nejde, br. Shakariane. To už zní trochu lépe.

Jsem malý a mám slabý hlas, ale mocné poselství od Boha. Bylo mnoho odporu od satana, aby mě zdržel od toho, abych je přinesl. Přesto jsme sem dospěli. Důvěřujeme, že toto je pro nás všechny významný týden.

Seděl jsem tu a přemýšlel o tom, jak často náš drahý zesnulý bratr Thomas Waytt, který byl velkým služebníkem Kristovým, mluvil od téhož pultu.

Znal jsem bratra Waytta. Bylo to pro mne vždy velmi inspirující, když jsem se s ním setkal a mluvil s ním. Vzpomínám si ještě na to,

že napsal knihu, kdy jsem byl ještě mladým kazatelem. Jmenovala se: „Wings of Healing“. To se mi líbí: „Křídla uzdravování“.

Jsme rádi, že jsme zde v tomto chrámě, který je zasvěcen službě Kristově. Bůh žehnej jeho vdovu a vás všechny. Víím, že ho velmi postrádáte. Mně scházejí jeho radioprogramy. Když jsem se dozvěděl, že byl odvolán, mohl jsem ještě slyšet jeho hlas. Přesto, že byl již v pokročilém stáří, stále ještě měl dobrý, silný hlas a poselství od Boha. Jeho život zde trvá ve vás dále. Na misijních polích, kam posílal své lidi, proniká evangelium vpřed, protože existoval jeden Thomas Waytt. Nechť odpočívá jeho duše v pokoji až do doby, kdy ho opět uvidíme v oné nádherné zemi, kde neexistuje již smrt ani stáří. Budeme zde dělat dále, dokud nepřijde náš čas a budeme zavoláni nebo nastane to velké vzkříšení, kdy Ježíš přijde opět, aby nás všechny vzal domů.

Vím, že dnes večer zde budete mít bohoslužbu. Před několika minutami jsem se dozvěděl, že dnes večer se koná bohoslužba. Proto si pospíším, jak jen budu moci.

Vždyť mám v tomto týdnu ještě pondělí, úterý a středu večer, atd. a důvěřuji, že nás Pán požehná. Budeme se modlit za nemocné. Jak Pán dá – bude-li to Jeho vůle, budeme kázat Krista v celé síle Jeho vzkříšení, jestliže nám to dovolí. Cokoli On přikáže, to bychom chtěli z celého srdce konat. Víím, že nás požehná, jen když Mu budeme věřit.

Dříve, než nyní otevřeme Slovo, abychom je četli, chtěl bych s Ním ještě jednou mluvit. Chceme sklonit své hlavy a ztišit se tím, že budeme důvěřovat, že zmatek pomine. My, jako křesťané vííme, že nepřítel, náš nepřítel je všude při práci. Avšak hleďte: zůstaňte klidní, jestliže se takové věci dějí. Bůh ví, co se děje. Zůstaňte tiší, možná, že On učiní něco, o čem vy v tom okamžiku ještě nic nevíte. Chceme k Němu mluvit.

Otče, prosíme Tě, abys nyní to moře uklidnil, aby mocný Pán Ježíš vešel nyní se Svým Slovem, projevil se a dokázal nám Svoji moc v docela nových sférách. Prosíme o to: nechť Jeho Slovo, zatím co je čteme, je v našich srdcích oživeno tak, abychom Jej poznali v síle Jeho vzkříšení, neboť o to prosíme ve jménu Ježíšově. Amen.

Otevřte se mnou 5. Mojžíšovu. Chtěl bych čísti několik veršů z 5. Mojžíšovy, 16:

„Ostříhej měsíce Abib, abys slavil Fáze Pánu Bohu svému, nebo toho měsíce Abib vyvedl tě Pán Bůh tvůj z Egypta v noci.

A obětovati budeš Fáze Pánu Bohu svému z bravů i skotů na místě, kteréž vyvolil Pán, aby tam přebývalo jméno jeho.

Nebudeš v něm jísti nic kvašeného. Za sedm dní jísti budeš přesnice, chléb trápení, (nebo s chvátáním vyšel jsi z země Egyptské) abys pamatoval na den, v kterémž jsi vyšel z země Egyptské, po všechny dny života svého. Aníž spatřín bude u tebe kvas ve všech končinách tvých za sedm dní, a nezůstane nic přes noc masa toho, kteréž bys obětoval u večer toho dne prvního, až do jitra.

Nebudeš moci obětovati Fáze v každém městě svém, kteréž Pán Bůh tvůj dává tobě. Ale na místě, kteréž by vyvolil Pán Bůh tvůj, aby přebývalo jméno jeho, tu obětovati budeš Fáze, a to u večer, při západu slunce v jistý čas vyjití tvého z Egypta.“

Zdá se, jako bychom měli další těžkosti. Myslím ale, že ten pláč dítěte budu moci přehlušit.

Je to velmi zvláštní téma, o němž bych dnes odpoledne rád mluvil. Zní: **BOŽÍ PŘIPRAVENÉ MÍSTO UCTÍVÁNÍ (BOHOSLUŽBY).**

Je to nevšední. Často jsem to ale již řekl, že se Bůh obvykle oznamuje nevšedním způsobem, kromobyčejnými věcmi na neobvyklých místech, neboť On je kromobyčejný. Každý, kdo v Něho věří, jedná neobvykle. Je mnoho věcí, které bychom mohli říci o Jeho neobyčejnosti. Víím však, že všichni, kdo Ho znají, vědí, že je kromobyčejný a činí kromobyčejné věci; mnohdy v neobvyklou dobu. Důvěřujeme v to, že Bůh dnes požehná čtení Svého Slova a ten text, jež jsem zvolil, abych vám o něm mluvil.

Podle mého názoru byly ty těžkosti zde zapříčiněny tím, že zapojili své magnetofonové přístroje a tím odebrali mikrofonu proud. I když nebudou moci tu závadu odstranit, budete mě přesto slyšet. Bůh zbystří naše uši, abychom mohli slyšet.

Důvod, proč bych rád mluvil na toto téma, a vidím v tom příznivou příležitost učinit to ve shromáždění Obchodníků plného evangelia, spočívá v tom, že v této skupině jsou zastoupeny všechny respektive mnohé církve a denominace.

Často zjišťuji, že z lidí, které potkávám na ulici, na dálnici, v letadle, ve vlaku, v autobusu a zeptám se: „Jsi křesťan?“ odpoví ten jeden: „Jsem metodista.“ Ten druhý: „Jsem baptista.“ Ten třetí: „Jsem presbyterián“, „luterán“, „letniční“, nebo něco podobného.

Každý náleží k nějaké denominaci, kterou chce reprezentovat. Je to docela v pořádku reprezentovat nějakou církev, to špatné na tom však je, že si každý z nich myslí, že tato určitá skupina je ta jediná, která přijde do nebe, a ta jediná, skrze níž je Bůh reprezentován. Myslil jsem, že toto odpoledne by bylo vhodnou příležitostí k tomu to vysvětlit. Snad proto satan neustále usiluje o tento mikrofon. Vy přece víte: Všechno, co dělá člověk, se zhatí, avšak co činí Bůh, se zhatit nemůže. Protože toto je vhodná příležitost i dobré místo, abych to učinil, nechť nám Bůh Svojí milostí pomůže. Budeme o tom mluvit, jak nejlépe dovedeme.

Tento text stojí v 5. knize Mojžíšově. Napsal jsem si však ještě několik poznámek a míst z Písma.

Dříve jsem si je dobře pamatoval, ale od té doby, co jsem překročil těch dvacet pět podruhé, přijde mi zatěžko všechny podržet v paměti. Odeberu se do místnosti a modlím se. Potom si napíšu ta místa z Písma, jež mi On dá a udělám si k tomu tu a tam poznámku, abych mohl vybavit ten myšlenkový sled tak, jak mi to On v tom okamžiku dal.

DEUTERONOMIUM, řecké označení pro 5. knihu Mojžíšovu, znamená „druhé dání Zákona“. Bůh má dva zákony.

Ten jeden je zákon smrti, na základě neposlušnosti vůči Slovu. My víme: neposlušnost Evina k Jeho Slovu přinesla smrt. Toto je jeden z Jeho zákonů: „V tom dni, v němž z něho budeš jíst, zemřeš smrtí.“

On má ještě jeden jiný zákon; je to zákon Života skrze poslušnost, jestliže toto a ono nečiníme. Zachovávejte-li Jeho Slovo, budete žít.

Podle mého názoru to směřuje ke dvěma věcem: buďto zachovávat Jeho Slovo nebo být vůči Jeho Slovu neposlušným.

Jeden z těchto zákonů byl vydán na hoře Sinai. To je ten zákon smrti. Ten druhý zákon byl dán Ježíšem Kristem na hoře Golgotě: Zákon Života.

On má i dvě Smlouvy.

Měl jednu smlouvu s Adamem, prvním člověkem na zemi. Ta smlouva byla vázána podmínkami: „Učiníš-li to a to, učiním Já to a to.“ Adam musel učinit něco, aby udržel tuto smlouvu před Bohem živou. Musel chodit po cestách Božích, zachovávat Jeho celé Slovo, aniž by jediné z toho zrušil.

Potom ale zřídil jinou smlouvu, a to s Abrahamem. Tato smlouva nebyla vázána podmínkami, nýbrž byla bezpodmínečná. Bůh uzavřel smlouvu s Abrahamem, aniž by s ní něco spojoval. Bezpodmínečně! Ne: „Učiním“, nýbrž „Učinil! Já jsem to již učinil!“

Podle tohoto zákona musí křesťané žít. Není to závislé na tom, co my činíme, nýbrž co On učinil pro nás. Kristus byl již přinesen jako oběť. On to teprve nebude; On již byl! Je to dokončené dílo. On žil, zemřel, vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a v podobě Ducha svatého se vrátil. Pro Boha to tedy je hotové dílo. Kristus, který neznal žádný hřích, se stal pro mne hříchem. Abych já mohl zaujmout Jeho místo, zaujal mé místo On. Byl jsem v Ném, když zemřel na Golgotě. Tam jsem musel s Ním zemřít, abych mohl žít. Protože zákon hříchu a smrti je v těle, musíte zemřít, abyste s Ním byli smířeni.

Mohli bychom použít všechna tato slova, ty mocné texty, které my všichni dobře známe, a rovněž ty skvělé stínové obrazy Písma. Dnes odpoledne však jsme konfrontováni s tím, že přes to vše On říká, že existuje jen jedno místo, kde se s námi setkává, a to přes všechny naše různé teorie. Měli jsme to židovství, měli jsme islám, máme všechny druhy konfesí, denominací, kostelů (církví), atd. Přesto říká Bůh, že existuje jen jedno místo, kde se s námi potkává. Na všech těchto místech každý říká: „On se s námi potkává v mém kostele – církvi. Jestliže k ní nenáležíte, tedy se s vámi nesetká. Musíte být v této skupině, jinak se tam s vámi nesetká.“ Nebo: „On se s vámi nikde jinde nesetká než tam.“

Zjišťujeme, že On má jedno místo, jen jedno jediné. „Ty máš přinášet oběť na místě, které Pán, tvůj Bůh zvolí.“ On má zvolené místo, na němž se setkává s uctívajícími dětmi. Nesměly obětovat na žádném jiném místě než na tomto jednom místě. Na každém jiném místě by to bylo neúčinné.

On měl určité místo, kde se s nimi setkával. Existuje jen jedno místo, na němž se setkává s tím, kdo Bohu slouží.

Jestliže toto souhlasí, pak bychom na to měli velmi dbát, abychom toto místo našli. Myslím, že se to sluší pro nás jako lidi, kteří vědí, že musíme zemřít, kteří žijeme v umírajícím pokolení, v umírajícím věku, v umírajícím národě, pod korouhví smrti.

Tento svět musí brzy dojít k svému konci. Nemůže to již příliš dlouho trvat. Hřích se prodral již příliš daleko. Není již žádné naděje. Pro svět již naděje neexistuje. Je na to příliš pozdě.

Věřím, že Duch svatý paběrkuje po polích, aby našel ještě toho i onoho, protože hodina daleko pokročila. Evangelium bylo kázáno každému národu. Nato následovaly „ismy“ a rozličné věci. Přesto proniklo evangelium vpřed.

Nyní, v konečné době, kdy vidíme, jak se ty věci dějí, jak probíhají, je mezi vyvoleným lidem Božím mocný varovný signál, takže se chtějí dopátrat toho, co je správné. Je to důležité, abychom to věděli; ne z teorie od někde někoho, nýbrž abychom věděli, co je pravda – co Bible označuje jako pravdu. Jednoho dne to pro nás bude příliš pozdě, a možná, že toto je ten den. Obráťme proto skutečně svoji pozornost na to, co řekl Bůh.

Myslete na to: Jestliže Bůh nějaké Slovo vysloví, nemůže je nikdy více vzít zpět. On musí zůstat vždy tentýž. Nemůže něco vyslovit a hned nato říci: „Já to nemyslel tak přesně.“ Hleďte, On je nekonečný; ví dopředu, co je nejlepší. My říkáme věci, které považujeme za nejlepší, avšak po chvíli je běheme zpět. Bůh to nemůže dělat a zůstat přitom Bohem. Jestliže je nekonečný, nemůže to učinit, protože každé Jeho Slovo je dokonalé. Nikdy nevysloví nějaké slovo, ledaže je věčné. Všechno, co Mu věčně náleží, bylo již na počátku v Něm: Jeho myšlenky, Jeho atributy (atribut = charakteristický znak – přívlastek – pozn. překl.). Docházejí k vyjádření ve světě toliko dnes.

Přemýšlejte o tom, On má připravené místo, jen jedno místo, kde se setkává se Svými věřícími dětmi. Nikde jinde se to neděje.

Když byl Ježíš zde na zemi a mluvil k jedné skupině velmi pobožných, milých, kultivovaných lidí, kteří horlili pro Boha, přesto jim řekl: „Nadarmo Mě ctíte,“ protože si učinili z lidských příkazů svá učení.

Pamatujte na to, jak zbožní tito lidé byli, jak pro Boha horlili. Myslím, kdybychom spočítali ty lidi dneška nebo ty tehdejší, kteří byli horlivější než my, tedy by nás předčili. Zdaleka! Pokud se týká dodržování tradic, zákonů, atd., tedy žili podle toho. Horlili pro Boha a věřili Bohu. Přesto Ježíš, který byl přece Bůh v lidské podobě a bydlil mezi námi, řekl: „Nadarmo Mě vzýváte.“ On neřekl, že Mu nesloužili. Oni Ho uctívali, avšak marně.

Všechno, co je marné (zbytečné), je neužitečné, nemá žádnou cenu. Nikdy byste to neměli činit, neboť je to maření času. Promarňujete svůj dech, je to marná námaha, dokud nepoznáme, co máme činit.

Jestliže Bůh od lidí očekává, aby byli dokonalí, jak Ježíš řekl: „Proto buďte dokonalí, jako Otec váš v nebesích dokonalý jest,“ pak určitě musí někde nějaká příprava existovat. Řekl: „Já vyvolím místo, kde Mě lidé mají uctívat. Na žádném jiném místě se s nimi nesetkám.“ Musí to tedy být toto místo, a my je musíme zjistit, vynajít, kde ono je, a potom tam jít. Míním, že bychom se tam měli rychle odebrat, jakmile jsme to místo našli, a všechno ostatní opustit.

Přemýšlejte o tom, co Ježíš zde v tom místě Písma řekl, které jsem citoval. Lidská ústní podání (tradice) jsou bezcenná. Nikdy bychom se jimi neměli zabývat. Někde musí existovat místo, které pro nás připravil, abychom mohli přicházet a uctívání bylo přijato. Myslete na to: Mimo toto vyvolené místo je všechno uctívání (bohoslužba) – úplně jedno, jak upřímní jste, jak velice vy Písmu věříte – marné.

Vím, že je, to tvrdé k poslouchání. Avšak ta stavba je téměř hotova, a nechtěli bychom, aby se kymácela. Chceme ji upevnit evangeliem, abyste vy křesťané měli vždy pro lidi, které potkáte na ulici, nebo kdekoli vy se nacházíte, odpověď, a sice k té hodině, kdy oni říkají: „Ó, toto je to. Viděl jsem, jak tito to a tito ono činili.“ Jistě, všechny tyto věci se musejí dít. Existuje však jedno místo, které jedině Bohem bylo připraveno. To je to jediné místo, na němž se Bůh setkává se ctitelem.

Povšimněte si toho 2. verše: „Přinášejte oběť na tom místě, které jsem Já zvolil.“ Co zvolil? „Na tom místě“ ukazuje, že Bůh má místo, kde mohou všichni lidé konat bohoslužbu. Jiná místa jsou bezcenná. „Toto místo,“ tak to On řekl, „jsem zvolil, abych tam nechal Svě jméno přebývat. Zvolil jsem jedno místo a nechám tam bydlet Svě jméno – na místě, kde se

má konat bohoslužba.“ Toto ukazuje, že nějaké místo existuje; jen jedno. Musí to být takové podle Boží volby, ne podle naší. My již žádnou volbu nemáme; On je už zvolil. Co Bůh zvolí, to je to správné. Já mohu učinit převrácenou volbu, vy můžete učinit nesprávnou volbu. Bůh to nemůže. Boží volba je správná.

Nad to On to je, který je vzýván (uctíván). On má místo, kde by se chtěl setkat se Svými ctiteli. Tam se s Ním musíme setkat. To je to jediné místo, kde On přebývá; to jediné místo, kde vás vyslyší.

Toto zde chceme pevně podržet: „Na tom místě, které jsem zvolil, abych tam byl uctíván, chci nechat Své jméno přebývat.“

O, pátrejme nyní v Písmu po tomto místě, kde Jeho jméno přebývá. Víme, že v celé Bibli existují symboly a stínové obrazy různých míst, kde se On setkal s lidmi. To však není to místo, kde se s nimi dnes setkává, neboť tím bylo jen něco předstíněno, dokud se to nedostalo až k tomuto pravému místu, kde se On s lidmi setkává, k místu, k Církvi, kde se s Ním můžeme setkat. Existuje místo, existuje Církev (obec), o níž Bůh zaslíbil, že se na tom místě s lidmi setká a na jejich modlitby odpoví, jen kdyby k tomuto místu přišli, aby Ho uctívali.

Zjišťujeme, že mnozí tvrdí, že toto místo mají a že jméno Boží tam, na jejich místě, přebývá. Avšak hleďte, oni tam to jméno Boží udělali. Je to velký rozdíl, zda Bůh tam Své jméno položí nebo zda to někde někdo učiní. Musíme si zapamatovat, že Bůh řekl, že je tam nechá přebývat. „JÁ nechám Své jméno tam bydlet. Nechám na tomto místě Své jméno přebývat. To je to místo, které Já zvoluji, které jsem zvolil, kde lidé mají konat bohoslužbu.“

Tyto stínové obrazy z oné doby nám přivádějí nyní Krista před oči. Celý Starý Zákon předstínil Ježíše. Poznáváme, že Bůh v oné noci, když byl k ochraně lidu v Egyptě zabit velikonoční beránek (Pascha = aramejsky, Fáze = podle král. překl.), měl jedno místo, jednu podmínku. Úplně jedno, jak mladý nebo jak starý nějaký kněz, nějaký duchovní, nebo ať cokoliv byli, oni museli být na tomto určitém místě. Všichni, kdo byli mimo ně, zahynuli. Vy musíte být na tomto jednom místě, na místě, které On připravil.

Mohli bychom dnes odpoledne mnoho času k tomu použít, abychom to objasnili. Bylo by to však jen opakování toho, co již víme, totiž, že skrze všechny tyto symboly byl Kristus předstíněn. Ten obětní beránek, jak musel

být držen v úschově, že musel být mužského rodu a bezvadný, že musel být zabit těmi staršími a krev jeho musela být natřena na veřeje dveří, všechno to byl symbol na příchod Kristův. Pod touto prolitou krví bylo to místo, kde se Bůh setkal s vyznavačem, když Anděl smrti táhl zemí.

Věřím, že jsme připraveni opustit Egypt a přejít do Zaslíbené země. Je načase jít do správného místa a přestat s hašteřením: „Jsem presbyterián.“ „Já metodista.“ „Já baptista.“ „Jsem toto; jsem ono.“ Pojdte ven a najdete toto místo, neboť všude je smrt, kromě Jím zvoleného místa. Smrt dotře tak jistě, jako že existuje svět, nebudeme-li na Jeho zvoleném místě. Avšak místo, které On zvolil, nemůže smrt zasáhnout.

Popatřte, obětního beránka smrt již zasáhla. Smrt byla již na tomto místě, neboť beránek byl již mrtev. Smrt tam již byla. Bůh zaslíbil že místo, kde smrt již byla, bude Jeho místem. Jestliže se Mu nyní postavíme před oči, pak poznáme, co byl obětní Beránek, a to bylo místo Života v onom čase.

Pro mne to znamená vyvrácení všech argumentů. S Kristem jakožto obětním Beránkem před očima, se stávají všechny denominace, ustanovení a dogmata, celé to „církvnictví“, neplatnými. Činí to všechno nicotným a neplatným. Tak je to. Jestliže si podržíme Jeho před očima, zjistíme, že On je to čisté, nezfalšované Slovo Boží. U Jana 1 stojí: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a Bůh byl to Slovo... A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi...“ Tím je On to nesmíšené Slovo, Slovo Boží, které se projevilo v lidské postavě.

Toto majíc před očima nemohli bychom to spojit s nějakým kostelem nebo denominací ve světě dneška. Nemohli bychom to spojit s žádným takovým místem, protože se to nehodí. Položíme-li jméno Kristovo na nějakou budovu a nazveme ji „Církev Kristova“ nebo podobně, pak se jí ona proto ještě nestane. To to z ní vůbec a naprosto neudělá. Jestliže však Bůh Svě jméno do něčeho vloží, pak se to tím stane.

Neexistuje nic v Bibli, čím by byly naše moderní organizace předstíněny, kromě Babylonem. To je ten jediný symbol v Bibli, který se hodí na naše moderní organizace, na naše organizované náboženství. Bylo založeno Nimrodem a bylo vynucenou jednotou mezi náboženskými lidmi. Přesně to činí naše vyznání a denominace dnes: vynucují jednotu. Buďto k tomu

patříte, nebo jste vyřízeni. Jak vidíme, blížíme se nyní k tomu, že všichni budou vnuceni do velké jednoty. To však je svémocné (o své újmě) nařízení nějakého člověka. Nemůže mít trvání. Není to vůle Boží, ne program Boží, úplně jedno, jak velmi se snaží lidé o tom tak prohlašovat. To to není. Nemůže to to být. Je to nemožné. Bůh by Své jméno nepoložil do nějaké takové věci, která popírá Jeho Slovo. Jak by mohl Bůh v něčem žít, co popírá Jeho vlastní Slovo? To není možné.

Zjišťujeme tedy, že to nemá nic společného s nějakým kostelem, ani s metodisty, baptisty, presbyteriány, letničnickými, katolíky, řecko-pravoslavnými, nebo cokoli to může být. Oni nejsou tím místem Božím k uctívání.

Kež Bůh, který toto zaslíbení dal, vystoupí a dokáže, že to souhlasí. To je ta cesta, jak se to má stát. Je-li On stále ještě Bohem, pak tedy Jim stále ještě je. Jestliže byl kdy Bohem, pak zůstává Bohem.

Vidíme, že skrze toto vynucené náboženství všechna ta malá seskupení mají být přivedena do „jedné velké jednoty“, jak to oni jmenují. Mnozí věří toto, jiní ono; ti jedni popírají toto, ti druzí tamto. Bible říká: „Jak mohou jít dva spolu, jediné, že by spolu souhlasili.“ Nejde to.

Musíme být v souhlase. S čím souhlasit? Ne spolu navzájem, nýbrž jediné musíme souhlasit se Slovem Božím, s Bohem. Tak musí ten souhlas vypadat.

Zjistili jsme, že skupiny v Babylóně představují vynucenou jednotu. Bůh nemůže Své jméno do něčeho takového vložit. Nikdy to neučinil a nikdy to nebude činit. Přesto, že se o to pokoušeli a Jeho jméno tam vložili, nešlo to.

Musíme vypátrat, kam On Své jméno položil, neboť to je to místo, to jediné místo, které pro křesťany, pro věřící děti připravil, aby přicházely a na tomto světě Ho uctívaly. Co může být toto místo?

Abychom doložili to, co řeknu, mohli bychom vzít celou Bibli. Místo, které On zvolil, je v Kristu, v Ježíši Kristu. On je v Něm, ve Svém Synu, v Synu Božím: Ježíši Kristu.

„Nuže,“ řeknete, „mínil jsem, že to místo Písma zní, že On řekl, že to místo zvolí, a že On i Své jméno nechá na tomto místě přebývat.“ Nuže,

syn přece vždycky nese jméno otcovo. Moje jméno je „Branham“, protože se můj otec jmenoval „Branham“.

Ježíš řekl, že On přišel ve jménu Svého Otce. Jan 5,43: „JÁ jsem přišel ve jménu Mého Otce, vy však Mě nepřijímáte ...“ Tam tedy Bůh položil Své jméno, skrze oběť Svého vlastního Syna. To je Boží jediné přirozené místo. Tam se mohou lidé setkat s Bohem: v Kristu. To je Jeho přirozené místo. V žádné denominaci, v žádném vyznání a v ničem jiném Bůh nezaslíbil, že se s námi setká. Jen v Ježíši se s námi setkává, neboť to je to jediné místo, kde je Jeho jméno.

Čteme, že Ježíš u Jana 5,43, jestliže budu to místo Písma dále číst, také řekl: „ ... jestliže přijde někdo jiný ve svém vlastním jménu, toho přijmete.“ Můžeme přistoupit k nějakému vyznání, můžeme přistoupit k nějaké denominaci, potom přijímáte tohoto „jiného“. Jestliže jste však přijali Ježíše, je to jiné. „Jestliže někdo jiný přijde, kdo řekne: ‚Já jsem metodista.‘ ‚Jsem baptista.‘ ‚Jsem presbyterián.‘ Toho rádi přijmete. Já ale jsem přišel ve jménu Mého Otce a činím, co o Mně Otec předpověděl, a vy Mě nepřijímáte.“ On pravil: „Jan vystoupil, on měl mocné svědectví. Já ale mám svědectví v Bohu, které je větší než to Janovo. Neboť to, co Mi Otec uložil, abych učinil, to konám.“ – Ta Slova, která o Něm stála napsána, čím v oné době musel být.

Jeho jméno bylo jméno Boží. Bůh má mnohá označení. Samo slovo „Bůh“ je označení. Byl nazván Jehova-Jireh, Jehova-Rapha, Jehova-Nissi. Je nazýván „Růže Sáronská“, „Lilie v údolí“ a „jasná Hvězda jitřní“, „Alfa i Omega“, „Počátek i Konec“ a „Otec“, „Syn“ a „Duch svatý“. Všechno to jsou označení.

Avšak Jeho jméno, to jméno Boží, je „Ježíš Kristus“, „ten Pomazaný“. To je Jeho jméno. On má mnohá označení, ale jen jedno jméno, to jediné. „Není jiného jména pod nebem dáno lidem, v němž máme být zachráněni.“ Víme, že toto je pravda, právě tak jako výstraha: „Jestliže přijde někdo jiný ve svém vlastním jménu,“ jako metodista, baptista, presbyterián, letniční, atd., „toho přijmete.“ S ním se spojíte. Avšak Kristus je odmítán. To odmítají.

Prorok to řekl. Budeme Jeho jméno trochu sledovat. Prorok řekl, že Jeho jméno bude znít „Immanuel“. Stojí to u Izaiáše, v 7. kapitole. U Matouše

1,22 je psáno: „Toto všechno se ale stalo, aby se naplnilo Slovo, které Pán mluvil skrze proroka, jenž praví: ‚Aj, panna bude dobré naděje a stane se matkou syna, jemuž bude dáno jméno Immanuel,‘ to v překladu znamená: ‚S námi je Bůh‘.“

Immanuel – Bůh s námi. Jeho jméno bylo Ježíš, jako jméno Jeho Otce. On přišel ve jménu Svého Otce. Tam Bůh Své jméno položil: do Svého Syna. To je to jediné místo, kde Ho můžete vzývat. To jediné místo, kde se s vámi Bůh kdy setká, je v Synu, který je znázorněn obětním beránkem. Během celého Starého Zákona byly dány stínové obrazy o této jedné věci, o tom jediném místě, kde se s námi Bůh setkává: pod obětní krví. To jediné místo setkání se s Ním, to jediné místo, kde se On s námi dnes setkává, není ve jménu nějakého vyznání nebo ve jménu nějaké denominace, ve jménu nějakého kostela (církve), ve jménu nějaké skupiny nebo ve jménu nějaké společnosti, nýbrž ve jménu Ježíše Krista.

To jsem zkoumal, když jsem byl ještě mladým mužem. Slyšel jsem často o spiritismu, o ďáblu a jak on činí určité věci. Věděl jsem: Jestliže existuje nějaký Bůh, pak musí i ďábel existovat, protože Bible říká, že ďábel existuje. Slyšel jsem o těch spiritistech a šel jsem k některým z nich. Přitom jsem vynašel, že byli mnozí podvodníci, že na tom nic nebylo, a jen velký podvod to byl. Avšak rovněž jsem zjistil, že mnozí z nich byli praví spiritisté.

Jednou jsem byl v sejití pod stanem. Jeden kazatel a já jsme tam šli, abychom je viděli. Nechali vyzvednout stůl vzhůru se země, na němž stály sklenice s whisky. Stůl se pohyboval sem a tam. Kytara a části oděvů lidí létaly budovou. Nechali to vznášet se v místnosti. Medium řeklo: „Vyzývám někoho, aby ten stůl dostal dolů.“

Dva muži mínili: „My ho dostaneme dolů.“ Uchopili nohy stolu a snažili se jej zadržet. Nepodařilo se jim to však. Stůl je táhl nad podlahou.

Jen neposedávejte. Jestliže jste nikdy nebyli misionářem a na misijním poli, pak nemáte nic více, než nějakou představu o ďáblu. Podíváte-li se však na mnohé lidi, kteří venku na ulici pobíhají, pak ho můžete vidět. Ďábel existuje! Jistě!

Lidé holdují ďáblu a nevědí vůbec, co činí. Holdují ďáblu v kostelích, tím, že přijímají za své učení lidská příkázání, ustanovení a tradice.

Jedna žena na mě volala: „Vyprávěli mi, že jsi kazatelem.“

Odpověděl jsem: „To jsem.“

Zeptala se: „Co o tom soudíš?“

Odvětil jsem: „To dělá ďábel.“

Řekla: „Máš-li tolik moci, pak ho přece pošli dolů.“

Odpověděl jsem: „Nemám vůbec žádnou moc. Nemám žádnou moc, jsem však reprezentantem pro někoho zde.“

Řekl jsem: „Pane Ježíši, Ty jsi u Marka 16 řekl: ‚V Mém jménu budou ďábly vymítat.‘ Nech to poznat Svému služebníku nyní, kdy boj leží přede mnou.“

Řekl jsem: „Přikazuji, aby ten stůl přišel dolů ve jménu svaté církve!“ Avšak on tam zůstal. Potom jsem řekl: „Přikazuji, aby ten stůl spadl dolů ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého!“ Zůstal viset ve vzduchu. Nyní jsem, pravil: „Přikazuji, aby stůl spadl dolů, ve jménu Ježíše Krista!“ A bylo to, jakoby se všechny čtyři nohy zlámaly, když dopadl na zem.

„Ve jménu Mém budou ďábly vymítat!“ To se vztahuje na jméno Otce. On Svě jméno vložil do Ježíše. V Něm se On setkává se ctitelem. V něm se s námi setkává, aby vyháněl ďábly. V Něm se s námi setkává, aby nemocné uzdravoval. V Něm se s námi setkává, aby zachraňoval. V Něm se s námi setkává, aby zachránil a naplnil Duchem svatým. Je to to jediné místo, kde se Bůh setkává s lidmi při bohoslužbě. Zjistili jsme, co Ježíš ještě řekl. To slovo Ježíš znamená „Jehova – Zachránce“, Jehova, ten Zachránce.

Vzpomeňte na to, ve verši 5 stojí: „Ty nesmíš velikonočního beránka (Fáze) zabíjet v některých z tvých vrat, které ti Pán, tvůj Bůh, dá.“ Vy ho nemáte uctívat někde v nějaké bráně. To říká zde v 5. verši páté knihy Mojžíšovy, 16: „Nesmíš Ho uctívat v některých z tvých bran (podle král. překl. „měst“ – pozn. překl.), které ti Pán, tvůj Bůh dá.“ On vám dává tyto věci k pokušení. V tomto týdnu o tom budeme ještě blíže pojednávat, jak Pán dá, a uvidíme, zda Bůh Svě Slovo bere zpět nebo ne. Dbejte toho: On vám

dává tyto brány, ale nevzývejte Pána v některých z těch bran, neboť Pán, tvůj Bůh, se tam s tebou nesetká.

Bůh ten Pán zvolil bránu, On vyvolil dveře. Ježíš řekl u Jana 19: „Já jsem dveře k ovcím. Já jsem tyto dveře.“ On je Jehova – Zachránce.

Mohli bychom pokračovat celé hodiny, abychom to vysvětlili. Jsem si však jist, že vy tomu rozumíte. Zjišťuji to z vaší reakce, že tu Pravdu i Slovo přijímáte. Proto se tím nebudeme déle zabývat. Budete-li chtít, můžete to všude vidět. Každé místo, které otevřete, bude souhlasit se zbytkem Bible, jestliže to je pravda. Nemůžete nechat Bibli říkat něco na jednom místě, a na jiném místě něco jiného, co je v protikladu k tomu, co On dříve řekl. Musí to být vždycky to stejné.

Mnoho míst Písma vynechávám, protože vidím, že je již pozdě. Naše sestra i ostatní přece mají dnes večer bohoslužbu a my bychom se chtěli modlit za nemocné. Zjistí přece, Billy, zda obdrželi modlitební lístky.

(Někdo říká: „Dnes večer není bohoslužba.“ – překl.) Žádná bohoslužba. Dobrá. V pořádku. Vše ostatní se najde. Věříme jistě, že Pán tuto dámu za to požehná, že nám tuto budovu dala k dispozici a i ten čas přičkla.

Existuje tolik neomylných důkazů, že Ježíš je toto Místo. On je ty Dveře; On je to Jméno a ta jediná Cesta, kterou Bůh dal člověku, aby se s Ním v uctívání setkal. On je ta Cesta, Pravda i Život, Brána, Dveře, Alfa i Omega, Počátek i Konec, Růže Sáronská, Lilie v údolí, Hvězda jitřní, Alfa a Omega; On je všechno, všechno to dohromady. On je obojí: Kořen i Výhonek Davidův; jasná Hvězda jitřní. V Něm přebývá plnost Božství tělesně, a my jako synové a dcery Boží jsme do toho zahrnuti – do toho Božího Božství. Ano, jako synové a dcery náležíme k rodině; jestliže se v ní nacházíte.

Jak se tedy do tohoto velkého místa dostaneme, abychom Bohu sloužili? To je ta další otázka. Jak se dostaneme do tohoto místa, jestliže Ježíš tímto místem je? On je to Jméno Boží; On je to Místo uctívání Boha. On je ty jediné Dveře k ovcím. Chtěli bychom porozumět, jak se do Něho dostaneme.

Jestliže vejdete do dveří, pak přirozeně přicházíte dovnitř jako někdo, kdo náleží k rodině. Před několika dny jsme přece už u snídaně mluvili o těch malých ovcích a že Bůh nezavírá dveře, dokud nenalezl poslední ovci a nepřivedl ji dovnitř. Jestliže jste tam vešli, pak patříte k rodině. Patříte k rodině Boží, jestliže jste vešli do Boha. Nemůžete však být rodinou Boží a presbyteriánem, metodistou, baptistou, nebo letničím. To nejde. Musíte vejít do Ježíše Krista.

„Nuže,“ řeknete, „to my jsme.“ Uvidíme, zdá to vy skutečně jste.

Nyní chceme zjistit, co Bible říká. V 1. Kor. 12 říká Bible: „Skrze jednoho Ducha byli jsme všichni v jedno tělo pokřtěni.“ Tím jedním Duchem svatým byli jsme vekřtěni do těla Kristova. Nevešli jsme tam stiskem ruky, přistoupením nebo vodním křtem, nýbrž jsme byli vekřtěni Duchem svatým do těla Ježíše Krista.

Na jak dlouho to platí, jestliže jste tam vešli? Do té doby, než se budete špatně chovat? Ef. 4,30 říká: „Nezarmucujte Ducha svatého, jímž jste byli zapečetěni ke dni vykoupení.“ Promluvte si s Ním, ne se mnou. Stojí to tak napsáno. Přečetl jsem to jen. Nuže, dobrá. Až ke dni vašeho vykoupení jste zapečetěni, až k tomu dni, kdy vás Ježíš vezme domů. Přemýšlejte o tom.

Pak to již neste vy sami, nýbrž nová bytost (stvoření). To řecké slovo tam znamená „nové stvoření“. Vy jste byli opět nově stvořeni. Síla Boží přichází na vás a stáváte se novým tvorem, čímž celé tělo, duch a všechno ostatní je podřízeno Slovu Božímu; nic jiného.

Jak můžete tvrdit, že jste křesťanem a v nějakém bodě Jeho Slovo neuposlechnout? Kdo zrušil nějakou část Zákona, prohřešil se na celém, ať to byl kdokoli. Ježíš řekl: „Člověk nežije jen z chleba, nýbrž z každého Slova, vycházejícího z úst Božích.“ Nejen z nějaké části Slova, nýbrž z každého Slova! To On řekl i ve Zjevení 22: „Jestliže někdo ze Slova této Knihy ubere nebo něco přidá, tedy vezme Bůh jeho podíl na stromu Života.“ My nesmíme z Bible nic ubrat nebo něco přidat. Říkejte jen, co ona říká.

V 1. Kor. 12 stojí: „Jedním Duchem jsme všichni byli vekřtěni v jedno tělo.“

Jakmile jste v tomto těle, platí Řím. 8,1: „Tedy není již více zavržení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši..., kteří nechodíme podle těla, nýbrž podle Ducha.“ To je to místo, kde není žádné zavržení. Ať chodíte k metodistické, baptistické nebo presbyteriánské církvi, nebo kamkoli, jste-li v Kristu, pak jste nové stvoření, a není žádného zavržení ve vás; vůbec nikde. To je to místo setkávání se s Bohem. Tam se Bůh setkává s uctívajícím. Tam jste považováni za nové stvoření, neboť jste mrtví věcem světa. Jste živí v Něm. Ta živá přítomnost Boží je den ze dne s nimi.

V každém věku žije On v nich. V průběhu celé Bible, v každém věku, který byl, učinil Bůh z člověka nové stvoření, pro kterého nebylo zavržení, a to, jestliže on splnil požadavky Boží, které ve Svém psaném Slově onen den určil. Pozorujte Joba.

Musí to vaše uši ohlušovat, jak já mluvím do mikrofonu. Je mi to líto. Víím, že to je ozvěna. Sám to slyším.

Hleďte, lhostejno, kolik lidí chtělo Joba odsoudit, kolik jich říkalo, že je v nepravu – zápalnou obětí zachovával on příkaz Boží. Věděl, že byl ospravedlněn, protože přikázání Boží dodržoval. Tím byl ospravedlněn, neboť konal věci, které od Něho Bůh požadoval.

Živá přítomnost Boží osvětluje každý den a vede ze smrti vyznání víry k životu a ke Slovu dne. Bůh má věci, které koná.

Je tomu tak, jak jsem to před několika dny u snídaně řekl o té malé květině. Jakmile přijde setba na světlo, začne růst. Napájí se z pramene Božího a prodírá se neustále dále vpřed, až se objeví poupě a ukáže se květ.

Zjišťujeme, že náš vzrůst právě tak probíhá, jakmile učiníme svůj začátek s Kristem. Rosteme milostí a poučováním Božím.

Boží jediný stanovený plán pro každý věk je Jeho Slovo. Jeho Syn přišel a uskutečnil každé zaslíbení, jež bylo předpověděno pro Jeho věk. Všichni proroci vystoupili přesně v pravý čas. Byli Božím Slovem, které žilo na zemi. Oni byli Slovo. Ježíš řekl, že byli bohy. Ježíš nazval proroky „bohové“.

Jeden muž po posledním shromáždění, které jsem měl, přišel ke mně, a řekl: „Vy jste špatným teologem.“

Řekl jsem: „Netvrdím vůbec, že jím jsem,“ a pokračoval jsem: „Slovo přece nepřichází k nějakému teologu; ovšem ale teologie.“ Slovo přichází k proroku. Pokračoval jsem: „Jen teologie přichází k teologovi. My ale mluvíme o něčem jiném.“

Nyní vidíme, že v každém věku, když Bůh řekl, že se něco určitého stane, vystoupil nějaký muž, který to splnil. Existovali lidé, kteří to vyžívali. Byl to Bůh sám, který žil v lidech, neboť to bylo naplnění Jeho Slova.

Jediný Boží plán, stanovený na základě Jeho Slova pro tento věk, který byl Duchem života oživen, je Jeho Syn.

Máme velké školy teologie. Nemám nic proti tomu, jistě ne. Avšak hleďte, co často je, když máme teologickou školu.

Ježíš řekl u Jana 4, že přijde doba, ano, že zde již je, v níž Bůh, který přece je Duch, bude vzýván v Duchu a v pravdě. Mnozí lidé mají Ducha, ale ne pravdu. Jiní mají pravdu, ale ne Ducha.

Je to tak, jako bychom měli velké auto, Cadillac, kterým bychom chtěli někam jeti. Mohli bychom dva Cadillaky, které jsou úplně stejné, vytlačit ven a plně natankovat benzínem. Ten jeden se nyní marně pokoušíte nastartovat. Potom byste mohli všechno prohlédnout a říci: „Sedadla jsou v pořádku. Volant je krásný; je ozdoben diamanty. Všechno je krásné, vyložené plyšem.“ Potom se opřete dozadu a usnete. Ó, s každým vozem byste toho mohli mnoho učinit. U obou je správná mechanika, avšak jen jeden má dynamiku. Hleďte, třeba si víte rady s mechanikou, avšak je k tomu zapotřebí dynamiky, aby mechanika byla spuštěna tak, že by fungovala.

To je dnes ten případ s církví. Jsme plní teologie, aniž by v tom byla dynamika.

Jinými slovy: Jiskra musí zasáhnout pohonnou látku, jinak není benzín nic jiného, než nějaká tekutina. Má dokonce ještě menší cenu než voda, není-li tu jiskra, aby to zapálila. Tak to je.

Nehraje to žádnou roli, jak dobře jsme byli poučeni, jak věříme, kolik toho z Bible považujeme za pravdu, nebo zda věříme, že v ní je všechno pravda – dynamika, ta jiskra, tu musí být, aby bylo Slovo zapáleno a začlo působit. To je nutné. Jestliže ona schází, stojí církev, stojí auto, stojíte vy. Není to nic platné, řeknete-li: „Souhlasím s tím. Věřím z toho každému slovu.“ Potřebujete něco, abyste to rozdmýchali, aby těchto sto oktanů bylo zapáleno, aby se ta velká Církev Boží dostala do pohybu. Potřebuje dynamiku spolu s mechanikou. S mechanikou je všechno v pořádku. Co schází, je dynamika.

Myslím, že tu to s církví dnes nesouhlasí. Nám schází dynamická síla, abychom toto Slovo vzali a oživilo pro tento den.

Martin Luther měl mechaniku i dynamiku ve svém čase. John Wesley je měl ve svém čase; letniční je měli v jejich čase.

Jak se to má s naší dobou? Toto je jiná doba. Církev by měla nyní dosáhnout plného vzrůstu a být hotova se potkat s Kristem. Každé požehnání, jež On zaslíbil v Bibli, by mělo být zjevné a působící v tom jednom velkém těle, kde se podle Svého zaslíbení chce setkat s lidem a být uctíván: ve Své velké Církvi.

My ale posíláme své děti do školy. Učíme je číst, psát, aritmetiku, celé dějiny proroků a všechno možné. To je v pořádku. Vy však potřebujete něco, co to převyšuje.

„Ó,“ řeknete, „já jsem jásal. Mluvil jsem v jazycích.“ To je dobré. Také v to věřím. Není to však ještě to, o čem mluvím. Jste jako nějaké staré auto, které jen vynechává, když se je pokoušíte nastartovat, jestliže říkáte: „Ano, tomu já věřím. Týká-li se to ale této doby, ó ne, potom ne.“

Se sto oktany a příslušným pohonem k tomu, se každé zaslíbení Slova Božího zapálí. To je pravda.

Tu to s námi dnes nesouhlasí. Došli jsme téměř k zastavení. Chtěli bychom věřit to a věřit ono.

Řeknu něco, a potom je řečeno asi toto: „Nu, já nevím ...“ Bible to přece říká! Tím je to vyřízeno. Jestliže to Bůh tak řekl, pak je to tu, aby se to stalo. Jestliže to Bůh řekl, musíme to učinit. Setrvejte tak dlouho, až to Bůh zapálí a až se můžete opět rozjet. Neučiníte-li to, pak se začadí svíčky. Potřebujeme tedy něco jiného, něco, co nás zapálí.

Dejte pozor, On vníká Duchem svatým nejen tím, že nás učí Svému Slovu, On to Slovo rovněž uskutečňuje. Vzpomeňte na to, proroci věřili Slovu. Přijali Slovo Boží, a Bůh, Duch svatý vešel do nich, zapálil to zaslíbení a způsobil, že se naplnilo. Kdo to chce odsuzovat?

Ježíš řekl: „Kdo Mě může usvědčit z hříchu? Hřích je nevíra. Já jsem naplněním všeho toho, co Bůh nechal napsat a co řekli proroci. Co o Mně předpověděli, to činím.“ On přišel jako Prorok, jako Syn člověka. Přesně to měl On být, a také to dokázal. To On byl. Proč? Protože tu byla dynamika, aby poháněla mechaniku. Sám Syn byl tou mechanikou, Otec byl dynamikou. Pravitel: „Ne Já činím tyto skutky, nýbrž Můj Otec, který ve Mně

přebývá. On rozdmýchává dynamiku a nechá tu věc probíhat. On to naplňuje.“

Samuel řekl jednou k lidu: „Řekl jsem vám kdy něco ve jménu Pána, co by se bylo nesplnilo?“ „Kdy jsem co řekl, a kdy se to nestalo?“

„Ó, co jsi nám řekl, se splnilo. Přesto chceme krále.“ Právě tak je tomu dnes. Lidé chtějí setrvávat při svých úzkoprsých náhledech. Chtěli by trvat na svých vyznáních víry. Nechtějí se jich vzdát. Mluví se však o probuzení v naší době. Jak můžeme mít probuzení, jestliže se všechno nachází v takovém zmatku: vodnatý benzín se vším možným v tom, smíšený se všemi druhy čisticích prostředků a moderních věcí?

Jednou jsem šel ulicí. Tam byla reklama a jeden z těchto moderních mycích prostředků. Sdělovala: „Nepotřebujete již více mýt nádobí. Všechno, co musíme učinit, je: ponořit je tam a opět vyjmout.“

Pomyslel jsem si: „Budu hrdinou ve svém domě. Půjdu a přinesu si jedno balení tohoto přípravku.“

Potom jsem řekl své ženě: „Miláčku, můžeš si dělat něco jiného. Umyji nádobí.“

Mínil jsem: „Vědci vědí již, o čem mluví. Ukáží jí, jak to jde, až na to přijde, co dělám. Je zapotřebí to tam jen vnořit a opět vyndat.“

Děti jedly k snídani vejce. Nalil jsem do toho ten mycí přípravek, vnořil tam nádobí, vyndal je, ponořil je, vyndal je; zbytky vajec byly stále ještě na něm. Ano! Nevěřím již ničemu, co slyším v televizi. Ne, určitě ne.

Proto také nevěřím, že nějaký lidský systém může mít trvání. Bůh má stanovenou cestu. Nejsou to metodisté, baptisté, presbyteriáni, nýbrž to je Ježíš Kristus. Děje se to znovuzrozením a vírou v Bibli. To je Bohem připravená cesta. Ta jediná cesta, kterou On má, je v Ježíši Kristu, Jeho Synu. Do Svého Syna položil Své jméno. Svě! Jméno Boží je „Ježíš“, neboť On přišel ve jménu Svého Otce. Proto to musí být jméno Boží, neboť On byl Bůh.

Hleďte, jestliže tato mocná hnací síla Boží vejde do nějakého syna Božího, ožíví ho. Duch Života vejde do něho. Co se stane potom? Přesadí ho do nebeských míst, a to ihned. Co se stane potom?

Ne, že to teprve bude, již nyní to jsme. Již jsme byli vzkříšeni, dynamika i mechanika začly působit, aby nás oživily. Stáváme se živými a jsme vyzdviženi do přítomnosti Boží, kde je Jeho Duch. Sedíme nyní společně v Ježíši Kristu v nebeských místech. V Kristu, tom velkém Sídle, které bylo již zapáleno a vstalo z mrtvých, tam se nacházíme. Jsme částí toho. To jste vy, jestliže jste částí Nevěsty, neboť Nevěsta je částí Ženicha. To vy víte. My tedy zjišťujeme, že je to totéž. Ona bude přesně to činit, co je o ní pro tento čas předpověděno. Ona nebude tak, jako ta v Laodicei. V žádném případě nebude vlažná, nýbrž pro Boha ohnivá bude kráčet v Duchu Božím vpřed.

Probíráme to, abychom to pochopili. V tom okamžiku, kdy to pochopíme, my, kteří jsme kdysi byli mrtví v hříchách a přestoupeních, budeme kvůli Jeho Slovu pro tento věk, oživeni.

Dříve, než se budeme modlit za nemocné, chceme přemýšlet o některých, kteří ve starých dobách byli oživeni Jeho Slovem. Chceme uvažovat o několika osobnostech a podíváme se na jejich charakteristické znaky.

Nejdříve se budeme zabývat mužem ze Starého Zákona, který zachovával celé Slovo Boží. Jeho jméno bylo Enoch. Byl Slovem Božím tak oživen, že obdržel svědectví, že má Boží zalíbení. Neexistoval jediný příkaz Boží Enochovi, který by byl neuposlechl.

Táži se, kolik Enochů zde je dnes odpoledne, kteří to rovněž činí, když vědí, že to stojí psáno ve Slově Božím. Kolik vás žen s krátce ustríženým vlasem by se mohlo přirovnat k Enochovi, ačkoliv to víte, že Bůh to odsuzuje? Kolik vás mužů, kteří to těm ženám dovolujete, by se mohlo přirovnat k Enochovi? Ó, to je jen jedna věc. Jak je tomu s těmi tisíci ostatními? Avšak zapuzují to a říkají: „Já náležím k tomu. Náležím k tamtomu.“ Můžete k tomu náležet, dokud nepřijdete do připraveného místa Božího. Tam nemůžete vejít, jedině že se stanete částí Slova. Jestliže jste Jeho částí, stáváte se celým, a podřizujete se celému Slovu. Pohleďte, máme zde Bibli, která je nazývána „Slovem Božím“, a ona Slovem Božím také je.

Zjišťujeme, že Enoch šel Bohem stanovenou cestou Jeho Slova a tři sta let bohulibě před Ním chodil. Mechanika v něm byla tak dokonalá, že ho dynamika, jakmile začla v motoru působit, vzala se země. On měl ten první

let k nebi. Protože mechanika i dynamika Boží působily společně, „náhle zde již nebyl“, neboť Bůh ho vzal pryč se země, aniž by uviděl smrt. To přesně souhlasí. On chodil po Bohem stanovené cestě.

Totéž vidíme u Eliáše. Ten starý Eliáš tak často káral líčidla a účes Jezábely, které se v oné době nosily. Ten starý muž tím strávil svůj život, aby odsuzoval hřích u žen, neboť tam měli jednu ženu Jezábelu, která určovala směr.

Bylo to nějak tak jako s vaším Hollywoodem, zde, od něhož se nechaly všechny sestry „zavinout“. Ona Jezábela ještě dosud žije. Rozhlédnete-li se, uvidíte, že tomu tak je. Stále ještě má velkou moc.

Protože ten starý muž byl prorokem, proklet to všechno. Zůstal dokonale ve vůli Boží. Když všichni ostatní kazatelé slevovali (ustupovali), přesto věrně setrval.

Jednoho dne byl tak unaven. Tu seslal Bůh vůz s ohnivými oři z nebe a vzal ho vzhůru. On byl tak naplněn touto oživující silou. Pomyslete jen: se Slovem Božím ve svém srdci byl naplněn touto oživující silou tak, že ho oživila.

U Řím. 8,11 stojí: „Jestliže Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, ve vás přebývá, tedy oživí i vaše smrtelná těla.“ Jestliže Duch, který Ježíše vzkřísil z mrtvých je ve vás, oživí i vaše smrtelná těla. Oživený! Co znamená slovo „oživit“ (učinit živým)? To řecké slovo znamená: po smrti být připraven k životu. Hallelujah! To je brána k bohoslužbě, k uctívání v Duchu a v pravdě, mechanika společně s dynamikou. Vidíte, co míním?

Jestliže Duch, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, přebývá ve vás, tedy i vaše smrtelná těla oživí, učiní je živými, vždyť On je Život. Jestliže On přijde do vašeho těla, podřídí si celé vaše tělo. Komu je podřídí? Slovu Božímu. Jestliže On je ve vás!

Je-li to ale něco jiného, potom říkáte: „To bylo v dřívějších časech. Marek 16 není pravda, a ani tato letniční myšlenka ne – s tím křtem Ducha svatého.“ To není Duch Boží ve vás. Nehraje roli, jak učení jste, to není Duch Boží. Řeknete: „Moje matka a můj otec náleželi po léta k tomu, a můj bratr rovněž.“ Cokoli vy o vašich příbuzných říkáte, to všechno se může při nich

shodovat. To však nemá nic společného s vámi. Vy musíte v tomto čase vejít do Krista a poznati tento věk a to zaslíbení, jež je určeno pro tento věk.

Zjišťujeme, že tato mocná oživující síla přišla na Enocha. Oživila ho, a on šel domů, aniž zemřel.

Přišla na Eliáše a oživila ho, takže i on šel domů, aniž by zemřel.

Jeho následovník byl Elizeus. To je symbol na Krista a Církev, kterou Elizeus představuje. Eliáš konal divy, a Elizeus to činil v dvojnásobné míře, jak to i na Církev bylo vylito. Později vhodili jednoho zemřelého do jeho hrobu na jeho kosti, a ten muž opět oživnul. Ta oživující síla byla na něm ještě v hrobě.

Jestliže tuto oživující sílu přijmete a s Ním jste byli oživeni, tu bude ona stále zde.

Pomyslete na to, v Kristu jsme tělem z Jeho těla a kostí z Jeho kosti. Když Bůh nechal na Golgotě Krista zranit, byl On zraněn pro mne a pro tebe. Jsme masem z Jeho masa a kostí z Jeho kosti, tělem z Jeho těla. Neseme Jeho jméno a jsme Jeho Nevěstou. Jsme v Něm, jsme Jeho tělem a Jeho kostí.

Bůh nás již částečně probudil. Oživující síla, jež nás probudila z hříšného života k Životu a naši bytost změnila, již nás částečně v Kristu Ježíši probudila. Ve vzkříšení vyjdeme v plné zralosti.

Myslete na to, zemřeli jsme a byli jsme ve svém vlastním jménu pochováni a vstali jsme z mrtvých v Jeho jménu. Již nežijeme sami sobě. Jedná se o toto mocné Jméno „Ježíš Kristus“, o němž Bible k Efez. 3,15 říká, že z Něho každé otcovství, jež existuje v nebi a na zemi, nese své jméno. Tam Bůh vložil Své jméno. To je to jméno rodiny v nebi a na zemi.

Duchovním křtem, nikoli vodním křtem, jsme v Kristu. Skrze Ducha jsme byli pokřtěni v jedno tělo, jež je Kristus, to Místo bohoslužby (uctívání). Jestliže tam jsme, pak se skutečně nacházíme na této půdě. Je to jako nějaký výtah z pozemské knihy.

Řeknete: „Koupil jsem pozemek.“ Ale náležen vám bude teprve, až dostanete výtah z pozemské knihy. Z toho výtahu, který obdržíte, vysvítá, že všechno, čím byl pozemek zatížen, bylo vymazáno.

Když se stanete křesťanem, tedy Krista přijmete za svého Vykupitele, pak Bůh sešle dolů ten výpis z pozemské knihy. Z něho je zřejmé, že všechno, co učinil váš otec, vaše matka, nebo někdo jiný, dokonce kdyby váš otec a vaše matka – byl pijan příp. děvka, – nebo cokoli snad, že každý hřích je vymazán. Vy máte výpis z pozemské knihy. Nic vám jej nemůže opět vzít. Všechno, co je na pozemku a půdě, náleží vám. Amen. Jste-li na základě křtu Ducha svatého v Kristu, pak náleží Církvi každý dar Boží. Amen. Je to jako nějaký výpis z pozemkové knihy. Je to vaše vlastnictví; náleží to vám. Činí to vaše smrtelná těla živými. Ó, pomyslíme-li na to!

Nyní budeme pozorovat ony věrné o Letnících. Oni všichni byli na vrchní síni shromáždění a báli se. Sice měli již listinu o vlastnictví, ale měli strach. „Tu nastal náhle hukot z nebe,“ nyní jim byl poslán ten „výpis z pozemkové knihy“, „ ... jako by nějaký mocný vítr zavál a naplnil celý dům, v němž dleli.“ Tím byli učiněni tak živými, že celá jejich nestatečnost zmizela. Jeden z nich se bál tak velice, že dokonce zapřel. Nebyl ani farizejem ani saduceem. Když však spadl Duch svatý a vekřtil ho do Ježíše Krista, stal se masem z Jeho masa a kostí z Jeho kosti, Slovem z Jeho Slova. Byl novým stvořením. Byl novým člověkem. Jeho tělo bylo učiněno živým (bylo oživeno).

Považte, jaké vypůsobení to mělo, abyste věděli, jak tomu bude, až se vám toho dostane. Nepřiměje vás to k tomu, abyste vyšli a řekli: „Já jsem metodista. Jsem baptista. Víím, že bych neměl kouřit. Ani tohle bych už neměl mít na sobě. Ani takový oděv bych již neměl nosit. Vlastně bych už tohle neměl činit a tamto rovněž ne.“ Oživí vás to tak, že prostě musíte konat to správné. Oživuje to vaše smrtelná těla.

Jejich těla byla oživena. Přivedlo je to k nebi tak blízko a oživilo jejich těla tak velice, že mohli mluvit v řečech, které ještě nikdy před tím neslyšeli. Jejich těla byla tak oživena, že mluvili v nové, nebeské řeči. Křest Ducha svatého je oživil a přivedl je do přítomnosti Boží. Boží oživující síla je do ní vekřtila. Nyní se nacházeli na místě uctívání. Byli tam, kde mohli uctívat. Ani Velerada, ani něco jiného je nemohlo znepokojit, neboť byli učiněni živými (byli oživeni). Byli novými lidmi po tomto křtu.

Pohleďte na Štěpána. Vstoupil na Bohem určenou cestu a byl silou Boží oživen. Vešel do brány, na připravenou cestu Boží. Když se potom chystali, aby ho zabili ukamenováním, zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Ježíše,

stojícího po Pravici Boží.“ To je oživující síla! Byl oživen až k Jeho přítomnosti.

Filip také byl jeden, jenž byl pln oživující síly. Nacházíme ho v Samaří uprostřed velkého probuzení. Tato mocná, oživující síla, kterou vlastnil, protože byl v Kristu, počla působit, zatímco mu tisíce naslouchaly. On promluvil: „Připrav se, Filipe, chtěl bych, abys šel na poušť do Gázy. Mám tam jednoho muže, s nímž se máš setkat.“ Neexistovala otázka; vůbec žádná otázka. Byl pln oživující síly. Byl v Kristu. Byl na tom určitém místě, kde s ním mohl Bůh mluvit. Bůh k němu mluvil. Neexistovala žádná otázka.

Lidé řeknou: „On ke mně mluvil a řekl, že budu uzdraven. Ale nevím, cítím se dnes zvláště špatně.“ Ó! Je řečeno: „On mi řekl, že mém Ducha svatého, avšak mnohdy o tom skutečně pochybují.“

Filip znal přesně hlas Boží, neboť on přišel na stanovenou cestu Boží. Nepochyboval o tom, co pravil Bůh tím, že by řekl: „Ó Bože, je jich tu tak mnoho. Musím zůstat. Musím se nejdříve zeptat představeného okresu, než to budu moci udělat. Musím mluvit nejdříve s biskupem.“ Nic takového! Poslechl Boha a odešel ihned ven na poušť.

Tam potkal jednoho muže, dvořenína, Habešana, barevného, který tam přijížděl a četl v proroku Izaiášovi. Zeptal se ho: „Rozumíš také tomu, co čteš?“

Odpověděl: „Jak bych to mohl, když mi k tomu nedá nikdo návod?“

Filip vstoupil do vozu a začal s ním mluvit o Pánu.

Tu pravil onen: „Zde je voda! Co stojí ještě v cestě mému křtu?“

On odpověděl: „Jestliže věříš z celého srdce, svojí celou duší, se vším, co je v tobě, a vši svojí silou.“ Sestoupil z vozu, a on jej pokřtil.

Filip byl tak plný této oživující síly, že jej Pán vzal pryč a onen ho již neviděl. Pomyslete jen: Ve svém smrtelném, ve svém fyzickém těle byl vzat pryč, takže ho ten dvořenín již více neviděl! Věřím, že je to pravda. Bůh ho mohl přesadit někam, kde ho potřeboval. Byl vzat.

Víte, že ani smrt vám to nemůže vzít, jestliže jste v Kristu, tom místě Božím.

Podívejte, i Mojžíš to měl. Byl prorokem, k němuž se stalo Slovo Páně. Mnoho jich povstalo jako Chóre a řekli: „Potřebujeme velkou organizaci. Ty se pokoušíš činit si nárok na to, že jsi ten jediný svatý muž.“ Bůh pravil: „Odděl se od nich. Pohltím je.“ Takový Dátan a všichni ostatní mu nemohli překážet, šel vpřed.

Když Mojžíš umřel, byl pochován anděly. Oživující síla však zůstala na něm, neboť za osm set let byl v zaslíbené zemi a mluvil s Ježíšem. Oživující síla stále ještě na něm byla. Je to místo vzývání Boha.

Nyní se zeptáte: „Co to tu říkáš? Jak to víš?“ Byl prorokem. Slovo se stalo k prorokům. Byl tím zjeveným Slovem Božím pro jeho věk. Amen.

Pohledte, vy nemůžete zemřít, neboť jste již byli oživeni. Ó, kdyby tak Církev mohla jen pochopit, že tím teprve nebudete, nýbrž již jste! Dábel se vám to snaží uloupit.

Řeknou: „Něco ti nyní řeknu: Náležím k tomu!“ Nic nedbám na to, k čemu vy náležíte. Musíte být znovuzrozeni, obnoveni, Duchem svatým vekřtění do Ježíše Krista a vůči každému Slovu musíte být oživeni. Duch ve vás potvrdí každé Slovo Bible slovem „Amen“. Jestliže tomu tak není a vy potřásáte hlavou při jednom slovu, pak se postarejte, abyste se tohoto ducha zbavili, neboť to není Duch Boží, který pochybuje o Slovu Božím. On Slovo Boží zachovává. On je nejen věří, On je rovněž oživuje. On Slovo Boží uskutečňuje.

Povšimněte si i svatých Starého Zákona. Již pod starou obětí očekávali na novou, která přijde, a měli dobré svědomí před Bohem. U Mat. 27 je nám podávána zpráva, co se stalo, když byl Ježíš vzkříšen a vyšel z hrobu. Teprve před několika týdny jsme přece slavili velikonoce. Bible říká: „Hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno, vyšli po Jeho zmrtvýchvstání ze svých hrobů, vešli do svatého města a zjevili se mnohým.“ Co bylo s nimi? Byli uskutečněním zaslíbeného Slova Božího. Bůh se s námi setkává jen na jednom místě, a to je: pod obětí.

V 1. Tes. 4,16 říká Bible, že i novozákonní svatí, ti, kdo nyní jsou v Něm oživeni, vyjdou s Ním, až se On navrátí. Jak se do Něho dostanete? Skrze duchovní křest, tu sílu Boží, to místo setkání s Ním, v Ježíši. Ježíš je ta Bohem připravená cesta.

Nezapomeňte, Ježíš si tím byl tak jist, kým On byl. Věděl, že byl Synem Božím. Věděl, že byl zrozen pannou. Věděl, že se každé místo Písma skrze Něho naplnilo. Věděl to tak dokonale, že mohl říci k těm, kteří mluvili o stavbě Chrámu: „Zbořte tento chrám, tedy jej ve třech dnech opět postavím.“ Přemýšlejte o tom: „Zbořte tento chrám, tedy jej ve třech dnech opět postavím.“ Proč? Protože to bylo Jím napsané Slovo.

David řekl: „TY Moji duši nepředáš říši smrti a nedopustíš, aby Svatý Tvůj viděl porušení.“

Ježíš věděl, že On to byl. Neexistovala v Jeho mysli žádná otázka. Věděl, že rozklad těla nastává po dvaasedmdesáti hodinách a že proto během těch 72 hodin bude opět probuzen k životu. Proto řekl: „Zbořte tento chrám, tedy jej ve třech dnech opět postavím.“ Proč? Protože toto Slovo stálo o NĚm napsané. Stálo o NĚm napsáno, neboť On byl uskutečněním psaného Slova Božího pro tuto dobu.

Někde musí – Hallelujah! – bratře, někde musí dnes být to Slovo Boží, které bylo zjeveno. Je to stejné, neboť On o těchto dnech mluvil a řekl, co se v těchto dnech stane. On nám to řekl. Víme, co se stane a vidíme to ve vás uskutečněné. Takhle jste v Církvi Boží. V opačném případě byste se mohli nazývat „metodistou“ nebo „baptistou“ nebo podobně, nebylo by to ale nic platné. Existuje jen jedno místo setkání, to je v Ježíši Kristu. Ó, jak bych si přál, aby to dnes mohl každý vidět a poznat, jak tam vejde, totiž, že tam bude vekřtěn. Nevěsta je částí svého manžela. Církev je částí Slova, – to uskutečnění.

V jaké církvi se vy nacházíte? Jste v nějaké denominaci? Jestli že ano, potom vám nyní rovnou říkám, že jste v té laodicejské. Jestliže ale jste v Kristu, pak jste nové stvoření a nacházíte se v Církvi živého Boha. V ní budou oznámeny v tomto čase opět přesně ty stejné věci, které On činil ve Svých dnech. Bude konat přesně to, co On o ní předpověděl. To je pak ta pravá Církev. Do ní vejdete skrze duchovní křest; ne tím, že byste k ní přistoupili nebo skrze něco jiného, nýbrž tím, že budete vekřtěni Duchem svatým do Jeho těla. Jediná Bohem stanovená cesta, kterou nám zanechal, spočívá v tom, abychom byli Jeho Duchem vekřtěni do Jeho těla.

Ježíš řekl u Jana 14,12: „Kdo věří ve Mne ...“ – kdo je ve Mně! Žádný div, že lidé říkají, že časy zázraků jsou za námi; žádný div, že něco takového

říkají. „Kdo věří ve Mne,“ – nejen ve Mne, ale: kdo Mně věří, „bude rovněž konat skutky, které Já konám.“ Proč? Protože je to Jeho život. Je to Jeho dynamika v Jeho mechanice ve vás, která to zaplavuje, uvádí v pohyb a koná ty skutky, které byly zaslíbeny. Nebo: Můj život, který je v Něm, byl oživen Jeho Duchem, aby Jeho Slovo, které představuje tu mechaniku, bylo uvedeno v činnost skrze Jeho dynamiku. V ep. k Žid. 13,8 je psáno: „Ježíš Kristus tentýž jest, včera, dnes i na věky.“

V Lukáši 17,30 Ježíš tyto věci zaslíbil pro poslední dny, neboť On je tentýž, včera, dnes i na věky. U Malachiáše 4 dal On to zaslíbení, že v posledních dnech opět navrátí srdce lidí k víře otců. On to zaslíbil. Na tolika místech v Bibli zaslíbil ty věci, které bude konat. „Malou chvíli a svět Mně již neuvidí, vy Mě ale uvidíte. Neboť Já vždycky budu s vámi, ano ve vás budu, až do konce světa.“ Povšimněte si opět, co stojí u Lukáše 17:

„Jak tomu bylo ve dnech Sodomy ...“

Víte, jak to bylo v Sodomě? Podívejte se na Kalifornii; a nejen Kalifornii, ale Spojené státy; a nejen Spojené státy, ale celý svět!

Vezměte ty duševní nemoci mezi mladistvými. Nedávno jsem vám o tom vyprávěl, že ve školách Arizony, kde bydlím, proběhlo vyšetřování. Při něm bylo zjištěno, že 80 % dětí je duševně zaostalých. Co bude s jejich dětmi? Žádná další generace nemůže již existovat. Jsme na konci. Ježíš řekl, že tyto věci přijdou.

Hleďte, jak těmi programy v televizi a podobně, jsou tyto věci připravovány. Předpovídám, že přijde čas, kdy lidé, kdy svět, budou docela pomatení. Bible mluví o takových ohavných jevech, jak jsou teď vidět ve filmech o těch domněle prehistorických bytostech, které před tisíci lety neb miliony lety žily na zemi, zmizely a opět se mají vynořit. To je nevinné v porovnání s tím, co se stane, až se otevře peklo a ďábel se objeví se všemi svými příšernými věcmi, kupříklad. kobyčkami, jejichž vlasy jsou jako ženské vlasy a zuby jejich jako zuby lví. Svět bude dokonale pomatený. Není od toho již příliš vzdálen.

O, čest buď Bohu za příchod Pána Ježíše, za Ducha svatého, za toto vědění, za živou přítomnost živého Boha!

Ježíš řekl u Lukáše, že se v tom dni bude zjevovat Syn člověka. Zapamatujte si to: ne Syn Boží. On přišel ve třech označeních Syna: Syn člověka, Syn Boží, Syn Davidův. Když byl na zemi, přišel jako Syn člověka – On byl Prorok. Syn člověka znamená Prorok. Jehova tak sám nazýval proroky – jako kupř. Ezechiele a jiné: „Synu člověka, co vidíš?“ Ježíš přišel jako Syn člověka, protože On podle Písma tak musel přijít. Mojžíš řekl: „Pán, váš Bůh, nechá povstati proroka jako mne.“ Syn člověka musel být Prorokem.

Po Jeho smrti, Jeho pohřbení a vzkříšení je nyní Synem Božím, tím Nadpřirozeným, – Duch svatý.

Zaslíbil však, že svět krátce před koncem času bude tak, jak byla Sodoma. Tehdy sestoupil jeden Muž. Byli to vlastně tři; dva andělé a Bůh sám v lidské podobě. Byl to Bůh. Bible říká, že to On byl. Sestoupil, zjevil se tam tím, že Abrahamovi řekl, co si Sára myslila, která se nacházela ve stanu, ačkoli On byl obrácen zády ke stanu, v němž Sára byla. Souhlasí to? Ježíš sám mluvil o tom „dni, v němž se Syn člověka zjeví“. To znamená jinými slovy: Syn člověka – služba samého Ježíše Krista.

Církev prožije ospravedlnění, jak je kázal Luther; posvěcení, jak je Wesley kázal; křest Duchem svatým, jako letniční a dospěje až k dokonalosti Syna člověka, takže jako manžel a jeho žena, budou jedno. Bůh se tak projeví ve Své nevěstě, Své Církvi, že oba budou totéž. Oni jsou jedno. Nyní vidíte, kde se nacházíme.

Nesetrvávejte na zvyklostech a tradicích. Byly dobré pro svoji dobu, avšak ten květ dospěl k rozkvětu. Je to doba semene. To je pravda.

Ježíš tyto věci zaslíbil. Vidíme-li, že Bůh Své zaslíbení naplňuje před našimi zraky, a poznáváme, že ono je v nás a Jeho Duch žije v nás, pak je toto ta jediná cesta uctívání (bohoslužby, to jediné místo bohoslužby, ta jediná pravá cesta, jak můžete vzývat Boha. „Neboť není již žádného zavržení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši.“ Bůh dal to zaslíbení. Ježíš řekl: „Skutky, které konám, i vy budete konat,“ a co On bude konat v posledních dnech. Jak tomu bylo během tohoto věku? Nebylo ani jasno ani temno, nýbrž zamračený den, ale je řečeno, že k večeru bude světlo.

Slunce vychází na východě, a zapadá na západě. Totéž slunce, které na východě vychází, na západě zapadá. Tak pronikala vpřed i

civilizace. Prošla třemi vodstvy, třemi „křty“, přišla nejprve z Asie do Evropy, potom z Evropy do Anglie a z Anglie do Spojených států.

Nyní jsme dospěli opět k západnímu pobřeží, kde se i dnes odpoledne nacházíme. Zde je ten zástup (val), kde se nakupila celá moc temna a hříchu. Všechny tyto filmy a, televizní programy, v nichž muži líbají ženy, otravují mysl mladých dívek.

Věděli jste, že muž, který líbá nějakou ženu, je morálně k tomu zavázán, aby se s ní oženil? Je to zčásti už pohlavní akt. Určitě jím je. Ano. Jak to přijde? Protože se ve rtech muže i ženy nacházejí erotické dráždivé body. Jestliže se dotýkají tyto dráždivé body, vyvolávají pohlavní vzrušení.

Podívejte se na Hollywood! Poptávejte, jak si lehají mladé dívky v parcích a jak se mladíci s nimi povalují a podobně. A potom zpívají v chóru! Tito „Elvis Presleyové“, které dnes máme, jsou hanbou pro Ameriku a pro to, zač naši otcové bojovali a krváceli a umírali.

Avšak hodina tu je, v níž každé království musí ustoupit, neboť existuje jedno království Boží, které je zřizováno skrze křest Ducha svatého a přítomnost Ježíše Krista v srdcích lidí. Kristus přijde ke Své Nevěště a zřídí království zde na zemi, které nebude nikdy zničeno. Jak se dostanete do tohoto království? Budete do něho narozeni. Jak to budete vědět? Tím, že budete dodržovat Slovo. Jak byste mohli náležet k nějaké říši, a nesouhlasit s Králem? Hleďte, ten král je to Slovo. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a Bůh byl to Slovo... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ „Tentýž, včera, dnes i na věky.“

Po čem poznali, že On byl „Synem člověka“? Protože pohlédl na posluchačstvo a poznal, co si mysleli. My víme, že je to pravda. On je dnes tentýž. Věříte tomu?

Rozdal Billy modlitební lístky? Zapomněl jsem se ho na to zeptat. Rozdal on modlitební lístky? Rozdal modlitební lístky? Dobrá.

Říkám vám: Máte-li dostatek víry, pak tím spíše věřím, že Bůh, který dal to zaslíbení, zde a nyní může dokázat, že On Bůh je, aniž by musel někdo přijít na pódium. Cítím, že bych se měl na základě zaslíbení Slova živého Boha chopit iniciativy. Pohleďte, chtěl bych vám něco ukázat. Uvedeme nyní

v činnost tuto oživující sílu. Chtěl bych vám to ukázat. Kolik z vás věří, že tuto oživující sílu mají? Proč potom nevkládáte na nemocné ruce?

Když tehdy ve dni Letnic učedníci přijali oživující sílu, co udělali? Vytáhli, vkládali ruce na nemocné, a oni byli uzdraveni. Ježíš řekl u Marka 16, že tomu bude tak až do konce světa. Jak dlouho? Během věku apoštolů? „Jděte do celého světa a zvěstujte evangelium celému stvoření! Ty ale, kdo došli k pravdě, budou provázet tato znamení divů... Na nemocné budou ruce klást, a oni budou uzdraveni.“ To je ta oživující síla, jak ještě byla v kostech Elizea. Tatáž oživující síla je ve svatých, kteří jí byli probuzeni k životu. Jestliže tedy tatáž oživující síla je v nás, pak položte na nemocné ruce, a oni budou uzdraveni.

Udělal jsem zde zjištění. Skoro už vůbec nepoužívám daru rozeznání, nýbrž pokládám na nemocné ruce. Předtím, jak jsem zjistil, nedosáhl jsem ani třetinu lidí z toho, jak je nyní dosáhnou. Tímto způsobem dosáhnou víc, jak kdy předtím. Zjistil jsem dokonce lepší výsledky, když se prostě položím do rukou Božích a řeknu: „Pane, Bože, Ty jsi to zaslíbil. Je to Tvoje zaslíbení. Není to moje, nýbrž Tvoje. Ty jsi zaslíbil, že to učiníš. Viděl jsem, jak jsi to splnil. Věřím, že to i nyní budeš činit, neboť jsem byl vekřtěn do Tvého těla, a Tvůj Duch je zde, aby potvrzoval, že je to pravda. Amen.“ To je to místo vzývání (bohoslužby). Potom dospějete k jednomu bodu, kdy všechny věci jsou možné. Dosáhnete bodu, že vaše motivy, vaše úsilí, vaše cíle jsou úplně ve vůli Boží. Když jen nyní své ruce položíte a věříte, pak se to stane. Věříte tomu?

Mám zato, že všemohoucí Bůh mi může říci, ještě dříve, než bude vyvolán nějaký modlitební lístek, co tam máte, co jste měli udělat a co byste byli nesměli dělat. Tím se ujímám iniciativy. To je pravda. Víím, že to souhlasí. Je to přesně to, co by měl Bůh rád, abychom učinili. Věříte tomu? Kdo z vás by uvěřil, kdyby to Bůh učinil?

Ani jedna osoba nesedí přede mnou, kterou znám, nebo na niž bych si mohl vzpomenout. Nevidím nikoho, koho skutečně znám. Kolik jich ví, že si jsme navzájem cizí? Zdvihněte své ruce. Jestliže víte, že o vás nic nevím, pak zdvihněte své ruce. Všude ve shromáždění jsou lidé, kteří vědí, že o nich nic nevím. Všude, zvláště zde. Ty ostatní lidi rovněž neznám. Nezvedli své ruce, ale já je přesto neznám. Myslím, že tam vidím sedět Richarda Blaira.

Míním, že to souhlasí. V místnosti je temno. Světlo svítí sem, proto nemohu mnoho vidět.

Avšak hleďte, snažím se vám vyložit, že tato oživující síla, jestliže do vás vejde, je Ježíš Kristus. Když Ježíš položil Své ruce na nemocné, byli uzdraveni.

Ježíš, který přece byl Člověk, měl oživující sílu, která Ho oživovala. Podíval se na lidi a mohl jim říci, jaké myšlenky v nich byly, co si mysleli a co učinili. Obrátil se k nim zády a mohl jim říci: „Proč smýšlíte takto ve svých srdcích?“ Ta žena se dotkla Jeho roucha a On se zeptal: „Kdo se Mne dotkl?“ Rozhlédl se kolem, spatřil ji a pravil: „Pocítil jsem, že vyšla ode Mne síla. Víra tvá tě uzdravila.“ To je Ježíš Kristus. To je ten důkaz toho, kde se Církev nachází a co způsobuje pravá oživující síla Boží při lidech. Věříte tomu?

Skloňme na okamžik hlavy.

Drahý Bože, měli jsme dnes odpoledne boj se satanem kvůli mikrofonům, neboť jsme věděli, že se lidem v budově zpětnou vazbou možná nedostane ani poloviny. Nicméně se modlím, ó Bože, aby Duch svatý vzal to, co je k tomu určeno a nechal lidem vidět, Pane, že nejsme skupina, která chce něco strhnout a má jen mrtvou naději. Ó Bože, my žijeme, jsme oživeni silou zmrtvýchvstání Krista. Ježíš Kristus žije v nás. Tomu věříme, Pane.

Nenárokujeme žádnou čest pro sebe. Nechtě je tomu jako na hoře Proměnění, kde každý z nás byl reprezentován; tam byl Mojžíš, který zemřel a byl vzkříšen; tu byl Eliáš, který představoval svaté, kteří v posledním čase budou oživeni a pak vzati vzhůru. Když tam potom pohleděli, spatřili již jen Ježíše samotného. To víme, Pane. Nechceme být lidmi viděni. K tomu účelu tu nejsme. Ani pomyšlení.

Avšak Pane, rozradostňuje to naše srdce, vidíme-li mezi námi Ježíše oslaveného; vidíme-li Ho znádherněného; jestliže vidíme Jeho Slovo, neboť On přece je to Slovo; jestliže Ho potom vidíme, jak v nás skutečně působí to, co zaslíbil a co zde v Bibli čteme. Ó Bože, jak pokornými nás to činí, neboť víme, že je to Jeho živá přítomnost.

My jsme nikam nepřistoupili, neusilovali o něco. Věříme prostě, Pane, k věčnému životu. Ty jsi nás tam vpečetil skrze křest Ducha svatého, oživil jsi naše tělo i našeho ducha. Oživil jsi nás, abychom viděli vidění, prorokovali, v jazycích mluvili a abychom prožili velké divy a znamení. Proč? Protože je to živý Bůh. My jsme v tomto těle. Světu, těm, kteří jdou do zahynutí, je to bláznovství, avšak nám, kteří věříme, je to Boží moc, k životu věčnému. Otče, děkujeme Ti za to.

Pane, nech to v tomto dni ohlásit, že jsi Bůh, že jsi Svůj úmysl ani o jediném slovu nezměnil, které jsi kdy řekl. Ty jsi včera, dnes i na věky tentýž, ta jedna a jediná Cesta, kterou Bůh určil. Ten jediný Člověk, do něhož kdy Bůh Svě jméno položil, byl Jeho vlastní Syn, který nesl Jeho jméno: Ježíš – Bůh, Jehova, Zachránce, Immanuel; Dveře ke stádu ovcí; On, který byl, který jest a který přijde; Kořen a Výhonek – obojí: Kořen i Výhonek Davidův; Hvězda jitřní; Lilie v údolí. Ó Bože, jak podivuhodné: Žádný div, že Izaiáš řekl: „Předivný Rádce, Hrdinný Bůh, Věčný Otec, Kníže pokoje.“ Ó, my nemáme jiného Otce než Tebe, Pane. Ty jsi náš Otec; Ty jsi naše Matka; Ty jsi všechno, co jsme my, všechno, co kdy budeme moci být. Nechtěli bychom nic jiného vidět, než aby Ježíš byl oslaven.

Otče, snad jsem to dnes odpoledne uměl jen velmi nedostatečně vyložit, avšak pohleď na mé srdce a vyslyš mě, drahý Bože. Kéž dnes večer mohou lidé říci, že Ježíš Kristus zde v tomto chrámě byl oslaven. Dej to, Otče, neboť o to prosíme v Jeho jménu, zatímco společně s posluchačstvem v pokoře očekávám na to, abychom Tě viděli působit skrze Tvého Ducha. Amen.

Rád bych, kdybyste to jedno pro mě učinili a kladu vám jednu vážnou otázku. Zodpovězte mi ji, prosím, tak, jako kdyby toto bylo naposled, co někomu ve svém životě odpovídáte. Věříte, že je to pravda? Věříte, že neexistuje jediný kostel nebo denominace, která by mohla dojít v přítomnosti Boží uznání? Věříte tomu? Neexistuje ani jedna. Jen ti, kdo byli zrozeni do Ježíše Krista, nesou Jeho jméno. To je pravda.

Vy přijímáte Jeho jméno, když se do Něho zrodíte, ale ne skrze vodní křest. Můžete být v Jeho jménu pokřtěni, avšak tím ještě Jeho jméno nepřijímáte. Přijímáte Jeho jméno skrze vodu. Jste ve jménu Ježíše Krista vekřtěni do obecenství, avšak Duchem svatým jste do Ježíše Krista vekřtěni.

Mohli byste být stokrát na každý způsob pokřtěni, jak byste to chtěli, vůbec by na tom nezáleželo. Avšak jestliže budete jednou ve křtěni Duchem svatým do těla Kristova, pak se stáváte synem nebo dcerou Boží a každé slovo je pro vás pravdou. On to učinil k jistému účelu.

Řekl jsem to již přece před několika dny: Když Bůh nechal zářit slunce na zem, tu věděl, že palmy a všechno ostatní leželo v zemi. Byli tehdy ještě částí zemské půdy, jako i vy.

Kdy/ On vzkřísil v velikonočním jitru Syna Božího a potom seslal Ducha svatého, stalo se to, aby toto Semeno věčného Života bylo oživeno, o němž věděl již před ustanovením světa, že tu bude. Věděl, že tento mikrofon se dnes odpoledne bude takto chovat. Věděl, jaký postoj vy budete mít. On je nekonečný. Nedovedete si to svým rozumem představit, musíte to prostě přijmout. Dovolte však, abych vám loto jedno řekl: tentýž Bůh se nachází dnes odpoledne ve vsi Svě krásě zde.

Ať jste metodistou, baptistou, letničním, nebo cokoli i můžete být, neskládejte svoji důvěru v nějakou organizaci, neboť to nemůže být organizace. Jsou založeny na mnoha rozličných učeních. Jde o to, jak vy jako jednotlivec stojíte k Bohu. Musíte přijít jako jednotlivec. Bůh se zabývá s vámi, a ne s vaší církví. Vy byste měli vést dobrý život v Církvi nebo ve shromáždění, v němž Bohu sloužíte. Měli byste vést život, jaký je od vás očekáván. Avšak, hleďte, oni činí ustanovení, atd., takže se tam ani nikdo nedostane, kdo jim nevěří. Jak by tam potom mohl kdy Bůh vejít, jestliže Jeho Slovo se projevuje (ohlašuje) stále dále?

Jak by byl Luther mohl vědět o tomto křtu a navrácení Ducha, když žil tenkrát? Ta rostlina dosud ještě tak dalece nevyrostla. Právě tak málo o tom věděl Wesley. Ani letniční nevědí, co se dnes děje. Je to to stejné. Odrůstá to od nich pryč. To souhlasí. Tak to bylo v každém věku a vždycky to tak bude.

Na základě Bible mohu dokázat, že toto je ten věk pšenice. Pamatujte na to, že po tomto velkém probuzení od založení letniční církve nevznikla již žádná jiná organizace. Nemůže již žádná vzniknout. Po plevě (slupce) přijde pšenice a po zrnu pšeničném již nic nepřijde. To je ten důvod. Patnáct let uplynulo. Obvykle do tří let po nějakém probuzení již založili organizaci. Zeptejte se nějakého historika. Avšak po tomto nevznikla žádná organizace. Pokusili se založit nějaké „hnutí pozdního deště“, ale viděli jste,

co se s tím stalo. Nejde to. Nyní je to pšenice. Ano. Nejsou jí žádní nositelé, nýbrž pravé zrno. Kristus je mezi Svým lidem. Věříte tomu?

Začneme na této straně a to v dolní části. Nemohu vyvolávat jedince, neboť vidím, že je jich tak mnoho. Kdo z vás věří, že jsem Jeho služebník? Mějte víru v Boha. Kolik jich na té straně také věří? Pak řekněte: „Věřím tomu z celého srdce.“ Nechť nám to Bůh, ten Pán, dá, abyste uviděli tu oživující sílu. Je to něco, živý důkaz, který to potvrzuje.

Jistě, že někdo může říci: „Toto je to nebo to.“ Avšak nezbraňujte tomu.

Pro mne je to úplně nemožné, abych o vás něco věděl. To vy víte. Zním jen jednu osobu z těch, které vidím: to je kazatel Blair, který tam sedí. Přichází z východu země, myslím z Arkansasu. On je ten jediný známý z těch posluchačů, které vidím. Bůh ví, že; je to pravda.

Právě jsem zpozoroval, že ta dáma tam na konci má duchovní problém, za který se modlíš. Věříš, že Bůh tvůj duchovní problém rozřeší a uvede do pořádku? Dobrá, můžeš to mítí.

Polož svoji ruku na tu druhou dámu, která sedí vedle tebe, neboť ona má žaludeční nemoc, za kterou se modlí. Ano. Souhlasí to, sestro? Zdvihni své ruce, jestliže je to pravda. Neznám tě; nikdy jsem tě ve svém životě neviděl. Jsou to dvě barevné dívky.

Co je to? Není to přesně to, co On ohlásil? Úplně přesně.

Zde sedí jedna žena a hledí sem. Dívá se na mě. Má srdeční chorobu. Věříš, že Bůh tu srdeční chorobu uzdraví? Seděla jsi tam a modlila se: „Přála bych si, abych se tam mohla dostat.“ Souhlasí to? Pokyn tak svojí rukou, jestliže to souhlasí. Jak bych mohl vědět, co jsi ve své modlitbě řekla?

Věřte jen. Nepotřebujete nic dělat, než jen věřit.

Zde je jedna žena, která umře, nebude-li uzdravena. Má rakovinu. Věříš, že Bůh tu rakovinu uzdraví? Ano. Věříš tomu? Svoji ruku jsi zdvihla trochu váhavě. Věříš, že Bůh mi může říci, kdo jsi? Paní Gunn. Jestliže to souhlasí, pokyn tak svojí rukou. Dobrá. Jdi domů, Ježíš Kristus tě uzdravuje.

„Můžete-li věřit, jsou všechny věci možné.“

To se dotklo té sestry s tmavým kloboukem, která tu sedí a na mě hledí. I ona má rakovinu. Věříš, že tě Bůh uzdraví? Věříš tomu z celého srdce? Mluvím k paní Millerové. Věříš tomu? Neznám tu ženu, ve svém životě jsem ji nikdy neviděl. Bůh na nebi ví, že je to pravda. Amen.

Ó, jestliže budeš věřit!

Zde na konci sedí barevná žena, která sklonila svou hlavu. Přemýšlí. Myslí na jednoho příslušníka, na někoho, za nějž se modlí. Přišla, aby za něho nechala modlit. On není zde. Je to její muž. To souhlasí. On není zde. Je doma; byl operován, že ano? To je pravda. Má těžkosti s vedlejšími dutinami. To je pravda. Bude uzdraven. Tvá víra k tomu byla silná. Věříš tomu, že se to stane pravdou? Amen.

Nemůžete vidět, že Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes i na věky? Zeptejte se těchto lidí. Dělo se to přece všude ve shromáždění. Věříte, že On je zde? Cítíte tuto oživující sílu v sobě? Je to Bůh, který vás uzdravuje, přátelé. Věříte tomu?

Udělaliby jste mi laskavost? Kolik vás je jich zde nemocných? Zvedněte své ruce. Jde na pátou hodinu. Položte jeden na druhého ruce. Neříkejte ještě ani slovo, položte si nejprve navzájem ruce. Chtěl bych, abyste něco učinili.

Ten muž, který tu vzadu sedí, má nádor na zádech. Věříte, že Bůh tento nádor vezme z vašich zad, můj pane? Věříš, že tě Bůh uzdraví? Ten mladý muž, který se na mě dívá, myslil, že bude přehlédnut. Zdvihni svoji ruku. Dobrá. Věříš-li z celého, srdce, vezme to Bůh od tebe. Hallelujah!

Vyzývám celé posluchačstvo ve jménu Ježíše Krista, abyste své svědomí nedali otupit nevírou a zmást. Nemůžete vidět Syna člověka, Syna člověka v podobě prorockého poselství, který se v proroctví vrací do Svě církve a zjevuje Ježíše Krista jako toho stejného včera, dnes i na věky? Toto se v celé době až doteď nestalo. To je ten důkaz.

Co je Církev? Jak se do ní dostanete? Nalézáte-li se v ní, pak jste všechno, co Ježíš Kristus byl. Jste dokonce synové a dcery Boží. On se stal jako vy, abyste se stali jako On.

Avšak ta těžkost je, že se buďto bojíte to použít, nebo nesouhlasíte s Jeho Slovem. Pak vám to také nemůže pomoci, lhостejno, co vy činíte.

Nevejdete-li docela do Jeho Slova, nebude to nikdy účinné. Kdo mě může z něčeho obvinít, co On řekl a pro tento den zaslíbil, že by se to nebylo stalo? Pak mi nepředhazujte vaše denominace, neboť skrze ně se to nemůže stát.

Hallelujah! Cítím to; vím, že On je zde. Jsem si jist, že On tu je. Víím, že nyní je dostatek oživující síly v Církvi, aby bylo pomoci každému, kdo tu je. Můžete tomu věřit? Věříte v modlitbu za nemocné? Věříte, že Ježíš řekl: „Na nemocné ruce budou vkládat a oni budou uzdraveni.“? Položte nyní jeden na druhého ruce. Nemodlete se za sebe, nýbrž za toho vedle vás. Oni se nyní modlí za vás v tichosti a pobožnosti.

Pane, jak Ti děkuji, že zde na tomto pódiu smím stát a kázat Slovo, jež je tak v protikladu k tomu, co lidé dnes myslí, že Je označují za mylné učení, za spiritismus, jako od zlých duchů, jak to tehdy dělali, když Ho nazývali „Belzebubem“. My Tě však vidíme uprostřed tohoto velkého shromáždění dnes odpoledne. Ty jsi se k nám přiklonil a to, co bylo kázáno, jsi potvrdil a prokázal jako pravdu.

Ó Bože, toto je Tvůj lid. Dábel se pokusil rušit ty mikrofony; snažil se zmást myšlenky lidí; pokusil se je od toho zdržet. Já však věřím, že to přesto přijmou, Pane. Prosím o to, aby to přijali. Prosím o to, aby to obdrželi. Dej to těmto věřícím s oživující silou, Pane, aby je ta oživující síla v posledních dnech vzkřísila, v případě, že Tvůj příchod již nezažijí.

Dej to, Pane, aby tato oživující síla jejich víru nyní oživila v tom, co činí. Věřící položili ruce na věřící. Síla lidí se spojila. Je to síla Boží v synech a dcerách Božích skrze Syna Božího. Ó Bože, satan nechť tyto lidi vydá. Nechť jsou dnes odpoledne uzdraveni oživující silou vzkříšení, v níž je potvrzena přítomnost Ježíše Krista. Ve jménu Ježíše Krista to tak má být.

Vaše ruce, které jste na druhé vložili, mají oživující sílu, jestliže jste byli oživeni. Pronikli jste k životu? Stal se vám Kristus skutečností? Byla síla Boží projevna? Jste v církvi, v té Bohem připravené Církvi? Jak jste se do ní dostali? Jak víte, že jste v ní byli oživeni? Všechny vaše myšlenky, vaše celá bytost jest nyní v Kristu. Kristus je uprostřed Svého lidu a prokazuje se jako živý. On dokazuje, že je zde jako ve dnech Sodomy.

Život lidí, kteří své ruce vkládali, byl proměněn, takže se z děvek, opilců a prostitutek stali praví posvěcení Boží, kteří byli oživeni. Oni na vás

položili ruce. Skrze křest Ducha svatého jsou v Církví. Je to tatáž síla, která byla ještě v kostech Elizeových, která nyní spočívá na vašich ramenou, na vašich rukách, na vašich hlavách. Tatáž oživující síla – On je zde a dokazuje, že vstal z mrtvých. Prokazuje se jako živý tím, že koná tytéž věci, které konal tehdy. Amen.

Můžete Mu nyní věřit? Můžete věřit, že ruce, které byly na vás položeny, jsou božské ruce? Můžete věřit, že Duch, který nás nyní oživil, také způsobuje, že se v očích světa chováme jako blázni? Věříte, že je to Jeho oživující síla? Věříte, že jste v Jeho přítomnosti? Jestliže to jste a věříte, že ruce, které na vás leží, jsou svaté ruce, jak to Bůh přikázal, pak přikazuji vám, kteří jste nemocní, ve jménu Ježíše Krista, abyste vstali a přijali své uzdravení.

Ó křesťané, poznáváte, co se stalo?

Chápete, že dnes miliony lidí chodí po ulicích, kteří nejsou nic jiného než „Atomfutter“ (pokrm pro atomy, tzn., že jsou určeni pro zničení atomovou válkou – pozn. překl.). Chápete, že jsou mrtví v hříších a přestoupeních a že je temno v jejich životě? Chodí do kostelů kvůli nějakým přednáškám a předpisům, které mají dodržovat a jmenují to náboženství.

Pochopili jste, že jste byli probuzeni ze smrti do života a vekřtěni do těla živého Boha, který vaše tělo oživil? Tam se mluví v jazycích, vykládá se a prožívá, jak se Ježíš Kristus mezi námi ohlašuje. Proto nějaká nemoc nemůže v takové skupině obstát. Nechť je vaše víra na Něho zaměřena. Věřte Mu. Řekněte: „Pane, můj Bože, věřím z celého srdce,“ a budete uzdraveni.

Jsou zde hříšníci, kteří by chtěli vejít do těla Kristova? Potom zvedněte své ruce a řekněte: „Dosud jsem tam nevešel, nejsem ještě naplněn Duchem svatým, ale, bratře Branhamo, skutečně po tom dnes odpoledne toužím. Modlil by ses za mne?“ Zvedněte své ruce. Nestyďte se. Jste v Jeho přítomnosti. Podívejte se na ty ruce! Pohleďte na ty ruce!

Každý, kdo by chtěl přijmout křest Duchem svatým, nechť zdvihne své ruce, ať jste kdekoliv. Všichni, kdo by ho chtěli přijmout.

Vy, kdo jste Ducha svatého již přijali, položte na ty, kdo jsou ve vaší blízkosti, své svaté posvěcené ruce. „Jestliže Duch svatý, který Ježíše

vzkřísil z mrtvých, přebývá ve vás, tedy probudí i vaše smrtelná těla ze smrti do života.“ Tím celé tělo bude podřízeno Duchu. Skloňme své hlavy. Každý se modli za ty, kdo by chtěli přijmout křest Ducha svatého. Věřím, že Bůh nyní každého z vás naplní Svým Duchem svatým.

Proč ještě čekáme, přátelé? Jednoho dne poznáte, že jste příliš dlouho vyčkávali. Toto je ta hodina. Nečekejte déle. Jste zde v tomto chrámě a můžete po celý večer nebo noc zůstat zde a modlit se.

Drahý Bože, modlím se, abys seslal Ducha svatého ještě jednou jako nějaký mocný, hučící vítr, který naplní celý dům, jelikož dnes odpoledne bylo dokonale potvrzeno, že žiješ a Jsi se Svým lidem. V Ježíšově jménu. Amen.